

INGEZONDEN MEDEDELINGEN.
Prijs per regel 40 cent.

Meddens' Dames- Costuums

naar Maat
van af f 75.—

HOFWEG 11.

kennissen, als die ons willen bezoeken. 's Avonds zit ik tóch achter m'n theeblad, waarom moet ik dan 's middags zooveel tijd verliezen met 't aanhooren van nuttelooze praatjes? Ik heb wel wat beters te doen! En al dat gepraat maakt m'n hoofd zoo moe!

De eenigen, die ons leven heel goed begrijpen, zijn onze beide moeders! Zij roemen om 't zéérst, als zij bij ons logeeren, de rust en de vredige stemming in ons huis! Geen meidengezang, geen schel gelach, geen straatrumoer door 't lange openstaan der voordeur, dringt tot hen door en zij verbazen zich telkens weer opnieuw, dat 't bij hun andere kinderen toch zoo ontzettend rumoerig kan zijn, zoo'n gevlieg en gebel!

Ik help liever een handje mee en geef veel mondains en wereldsch genoeg present, als 't is, voor ons huiselijk geluk en rustige, tevreden stemming.

Nog even wil ik er de nadruk opleggen, dat ik dus wel degelijk, zonder dienstbode, met mijn tijd (in degelijken zin) meega. Dat ik, niettegenstaande ik flink mee aanpak, toch rustige uren op een dag overhoud, om naar eigen keuze te besteden. Wij genieten op deze manier een heerlijk leven, en voelen ons vrij en blij. En mijn kennissen, zult ge zeer terecht opmerken, voelen die er dan ook niet veel voor om te leven zooals gij? O! jawel, ze zien er met verbaasde, bewonderende oogen naar, maar niemand doet 't me na, of probeert 't zelfs. Tot dat me alles duidelijk werd en ik de overtuiging kreeg, dat zij van huis uit, geen druppel van de bewuste kostelijke olie ooit bezeten hebben!

Mevr. LOUISE SNELLEN-DORRÉ.

KUNST.

H. A. van Meegeren.

De Kunstzaal *Pictura* is dezer dagen een bezoek overwaard door de expositie van den aquarellist en schilder H. A. van Meegeren, die in zijn werk treft door iets zeer persoonlijks: de combinatie van den kleurgevoeligen colorist en den kloeken teekenaar. De toon zijner schilderijen is als die der aquarellen zacht, nooit in sterk-brutale tinten, waardoor juist teere effecten worden bereikt, die zijn blonde strandtafelreeltjes iets zonnigs, den juisten toon van 't zilverig-grijze strand geven. Bij hem is de zee van ondergeschikte beteekenis: hij geeft speciaal het strand met zijn kindergedoe, want hij heeft bovenal kinderen lief en laat hen die liefde deelen met bloemen en dieren. Van Meegeren is in de eerste plaats gevoelsartiest, wat uit die voorliefde blijkt. 't Is niet het grootsch-geweldige van een zeegezicht, dat hem trekt: het is de liefde van den mensch voor de natuur, kortom voor wat den mensch gegeven is om die liefde in hem te wekken en die liefde is 't, die op haar beurt reflecteert op v. M.'s gevoelsziel en die hem naar 't penseel doet grijpen en teer werk doet schepen als b.v. het meisjes met 't geitje of de jongen met de tulpen en de strandtooneeltjes, waarvan *Strandleven* al een bijzonder gelukkig geslaagd doek is. Wanneer daarin, als in meerdere sterk blond gedane schilderijen, de verf wat meer bestorven, wat meer uitgewerkt is, zal dit stuk een prachtig staal zijn van van Meegeren's sympathiek talent. Onder zijn aquarellen en teekeningen zijn er enkele, die sterk van zijn zin voor humor uit het kinderleven getuigen; die stille kinderliefde in hem doet zijn penseel het willig werktuig van zijn fijnbesnaard gemoed zijn. Wat hij als teekenaar beteekent, daarvan getuigt de zoo forsche, soms even aan Piet van der Hem herinnerende wijze, waarop hij zijn figuren in de hen omringende omgeving neerzet, met enkele kloeke lijnen de karakteristiek van hun type gevende. Het groote medelijden met den door den mensch zoo miskenden ezel, deed hem in zijn gevoeligheid forsche, stug-koppige ezelstudies teekenen, maar koppen, waarin toch ook weer stille berusting ligt Van Meegeren heeft in al zijn werk de wondere associatie weten te brengen van het kloeke, doelbewuste en het innig-gevoelige, waarin het geheim van zijn kunst ligt. R.

Eerentoonstelling Bosboom.

In een zeer uitgebreide eerentoonstelling van ruim 200 schilderijen en aquarellen brengt *Pulchri Studio* hulde aan den schilder Bosboom bij gelegenheid van den 100sten herdenkingsdag van zijn geboorte. De ontwikkeling van dezen kerkschilder in zijn verschillende kunstfasen wordt door deze tentoonstelling op 't duidelijkst in beeld gebracht; hij wist zich met zijn tijdgenooten los te maken van 't procédé, dat hun eerste werk kenmerkt en leverde in later tijd hoogst knapgedane frissche aquarellen en bezonken kunst in zijn kerkinterieurs. Bosboom gaf de stille hoekjes onder spitsbooggewelven met geheimzinnigen lichtval meer als 't geziene dan als 't gevoelde, m.a.w. er gaat, behoudens enkele kleinere doeken, meer nauwkeurig waargenomen kerkbouw en licht-

van Meegeren. — Strandleven.

en schaduwefect dan atmosfeer, gevoel van zijn werk uit; hij geeft in grootschen indrukweergave het magistrale van orgelbouw en zuilenperspectief; een verborgen deur of poortje of onzichtbaar kerkraam laat verrassenderwijze een lichtglimp vallen op den Gothischen gewijden opstand van zijn kerkinterieur; 't is alles zuiver waargenomen, maar niet omgezet in iets van devote ontroering. Als geheel een niettemin belangrijke expositie van de ontwikkeling van een artist door de tijden van sterke kunstevolutiën heen en een bijna imposante illustratieve tentoonstelling van de karakteristiek onzer historische gewijde bouwwerken. R.

Tjipke Visser.

Tjipke Visser, de zoo gevoelige artist, die het onwillige hout weet te bezielen tot levens-echte figuurtjes, heeft in een kleine expositie bij de firma M. M. Couvée (Parkstraat) enkele houtsnéebeeldjes tentoongesteld, waarin hij vol uitdrukking eenige types uit de omgeving, waarin zijn artistenziel 't liefst schijnt te toeven, met waarachtige liefde voor die types vastgelegd heeft: Volendammer boertjes en Montmartre-meiden, twee sterk contrasteerende menschengenres, wier psyche — en dat is het knappe in zijn kunst — niet het minst spreekt uit de expressie van 't gelaat; bij het boertje de kalme welgemoedelijkheid, bij de Parijsche gamines het brute, bijna verworpende van 'de levensschipbreukelingen. Zijn idioote, mismaakte visschersjongen is een meesterstukje, gevende de verzinnelijking van de Lombrosleer; zijn tweetal Apachen-meiden zijn een wondermooi product van tot lijn geworden waarneming der diep-droeve levenspsychologie uit duister Parijs; ook zijn bronzen beeldjes zijn gevoelig van lijn, maar voor ons missen zij toch die scherpgesneden wedergave van 't type in de kop zelf. Enkele heel rake houtsnéedrukken van schuiten en havenkiekjes vullen 't geheel dezer zoo in alle opzichten bezienswaardige collectie op hoogst artistieke wijze aan. R.

Voor moeders.

Vermijd opvallendheid.

Het is met een smeekbede, dat ik tot U kom. Vermijd opvallendheid! Ik wil trachten U eenigszins het verdriet te doen gevoelen, dat uw kinderen lijden, (want, ziet ge, ik heb 't over opvallendheid aangaande uw kinderen; doe *gij zelf* desnoods zooals ge wilt), als ge hen dwingt, met het een of het ander een meer dan gewone aandacht te trekken.

Ik werd geïnspireerd tot dit mijn artikeltje en mijn smeekbede, door een stukje in „School en Leven”, gij weet wel, het blad vroeger van Jan Ligthart, en nu van Robert Casimir. Daar vertelde een zeventigjarige man, hoe hij *nooit* had kunnen vergeten de verschrikkelijke dagen zijner jeugd, dat hij had moeten loopen in een grijze broek met zwart versted. Hij *wist*, toen even goed als nu, dat thuis, in de pastorie, — o, te lang en grooten nood der pastorieën! — tot in het uiterste moest uitgezuinigd en overlegd worden; maar het heeft zijn verdriet niet kunnen verlichten en zelfs nu nog op zeventig-jarigen leeftijd kan hij zichzelf niet verhinderen

te zuchten: „Waarom hebben ze me dat aangedaan?”

Kijk, hier ging het nog om een opvallendheid, veroorzaakt door eerbiedwaardigen strijd in bitteren nood. Hoeveel te meer komt dan ons hart niet in opstand tegen leed, den kinderen aangedaan, omdat vader en moeder zoo nieuwerwetsch zijn, of zoo begeerig naar opvallendheid. Laat ik U een klein voorbeeld uit mijn eigen jeugd geven, ter verduidelijking van al, wat ik bedoel.

Mijn vader was bijzonder hygiënisch aangelegd. Hij achtte het beste voor zijn kinderen niet goed genoeg; hij was de nieuwste ideeën over opvoeding, vooral over lichamelijke opvoeding, toegedaan. Welk een uitnemende kwaliteiten — en hoeveel bitter verdriet hebben ze zijn kinderen bezorgd! Wilt ge gelooven,

dat ik mezelf geregeld ernstig onderzoek op deze kwaliteiten, en ze gaarne geheel opoffer ten einde mijn kinderen wonden te besparen, die *nimmer* genezen?

Het was niet goed voor een meisje steeds in één hand haar schooltasch te dragen. De rugtasch der jongens — dat was je ware.

Van een vacantiereis uit Duitschland teruggekeerd, bracht mijn vader voor mij, zijn oudste, die gereed stond na die vakantie voor 't eerst ter schole te tigen, een tasch mee, zooals, naar hij beweerde, de meisjes droegen in de streek, waar hij gelogerd had. Het was in Giesen, in Hessen. Zelfs die naam heeft voor mij iets sombers gekregen, als van een of ander duister kweloord.

Het was een pracht van een tasch, langwerpige vierkant, van zwaar rundleer, zwart, gevoerd met grijs. Hoe zie ik 't monster nog voor mijn oogen! De lijnen der eenvoudige versiering van den klep, de soliede riemen. Het was een prachttasch — ik wou, dat ik hem nu voor mijn jongen had.

Die tasch was een meisjes-tasch *en moest op den rug gedragen worden*, ter wille mijner toekomstige houding.

Wat ik onmiddellijk al hilde, protesteerde! Ik had me zóó verheugd op een echte meisjes-tasch!

„Maar 't *was* een meisjes-tasch. In dat vreemde land droegen de meisjes de tasch zoo. Het was veel beter voor mijn rug.”

Enfin — vader liet zich niet vermurwen, noch toen, noch in de volgende drie, vier jaar. De tasch *moest* gedragen worden, en wel op den rug.

Mijn verdriet werd nog grooter dan ik 't voorzien had.

In de Halstraat, zoowat op de plek, waar nu het hulpgebouw staat, stond een heel oude, gruwelijk vieze school, en de kinderen, die daarop gingen, kregen me al gauw in de gaten. In de Prinsstraat wachtten ze me op: „Die meid met die tasch op d'r rug.”

Hoe hebben ze getrokken aan die tasch, dat de riemen mijn schouders kneusden! Hoe hebben ze gestompt op die tasch, dat ik 't nóg voel! En eens — o smaadvolle, huiveringwekkende herinnering, nooit vergeten, opkomend in slapeloze nachten, in *al* zijn duidelijkheid en omvang, hebben ze me in het gezicht gespuwd om die tasch.

Eerder dan dat mijn vader toe zou geven, en een zoo smadelijke nederlaag erkennen moest ik mee, de vieze school in, de schulddingen aanwijzen. Die tasch was voor mijn bestwil!

Dat eerste jaar kon ik de tasch niet zelf losgespen. Op school hielp de juffrouw me. Maar toen ik eenmaal de handigheid te pakken had, smokkelde ik zooveel ik kon met de tasch, liet 'm afglijden en droeg 'm, met één hand, aan de schouderriemen. Ik smeekte om van de tasch verlost te zijn. Ik kreeg straf, omdat ik de tasch in de hand droeg. Ik heb eens, voor mijn verjaardag, gezegd, dat ik niets, niets wou hebben, dan een briefje, waarop stond, dat ik de tasch niet meer hoefde te dragen.

De strijd om de tasch is in het zand verlopen. Grooter en moediger geworden, droeg ik de tasch steeds meer in de hand of liet 'm thuis. Tot ik van een tante een groote meisjes-boekentasch kreeg, een zeiltje op een plank, met een riempje er om.